

Vraag nr. 247
van 24 september 1998
van de heer JOHAN SAUWENS

Wetsvoorstel terugbetaling kijk- en luistergeld – Standpunt

De federale kamerleden Geert Bourgeois en Hugo Olaerts beogen met hun wetsvoorstel (Stuk 951 (1996-1997) – Nr. 1) de terugbetaling van het reserende kijk- en luistergeld in geval van vervreemding van het radio- en/of tv-toestel, of bij het overlijden van een belastingplichtige. Momenteel voorziet de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en gewesten niet in deze mogelijkheid.

Beide kamerleden stellen een terugbetaling voor van het kijk- en luistergeld die overeenstemt met het aantal volle maanden volgend op de datum van de vervreemding of het overlijden. Het aantal maanden moet wel minstens drie bedragen, vermits de administratiekosten verbonden aan de terugbetaling van kleine bedragen onevenredig hoog zouden zijn.

1. Welk standpunt heeft de Vlaamse regering op haar vergadering van 23 en 24 juli ingenomen met betrekking tot het wetsvoorstel van de kamerleden Bourgeois en Olaerts (letterlijk citaat uit de notulen van de vergadering a.u.b.) ?
2. Ondersteunt de Vlaamse regering het initiatief van de kamerleden Bourgeois en Olaerts ?

Zo ja, werd dit standpunt reeds meegedeeld aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

Zo neen, welke redenen schuift de Vlaamse regering naar voren om deze sociale maatregel af te wijzen ?

Antwoord

1. De Vlaamse regering besliste, op voorstel van de Vlaamse minister bevoegd voor Financiën, om niet akkoord te gaan met het wetsvoorstel tot wijziging van artikel 15 van de wet van 13 juli 1987 betreffende het kijk- en luistergeld.

Het standpunt van de Vlaamse regering werd op 29 juli 1998 meegedeeld aan de heer Raymond Langendries, voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

2. Het standpunt van de Vlaamse regering wordt als volgt gemotiveerd.

Het kijk- en luistergeld is de jure een gemeenschapsbelasting (artikel 5bis, § 1 van de bijzondere financieringswet), maar blijft in feite een rijksbelasting waarvan de opbrengst wordt overgedragen naar de gemeenschappen. Op grond van artikel 5bis, § 5 van de bijzondere financieringswet kunnen de gemeenschappen wel zelf instaan voor de inning.

De federale wetgever blijft bevoegd voor het vaststellen van de aanslagvoet, de heffingsgrondslag en de vrijstellingen. De gemeenschapsregeringen beschikken wel over een veto-recht, er kunnen dus geen wijzigingen worden aangebracht in een van deze elementen dan met de instemming van de gemeenschapsregeringen (artikel 5bis, § 2 van de bijzondere financieringswet).

Er kan dus door geen van beide overheden op eigen houtje iets worden gewijzigd. De federale wetgever is niet langer bevoegd om iets te wijzigen aan de betrokken wetgeving zonder instemming van de gemeenschapsregeringen. De gemeenschappen hebben geen enkele materiële bevoegdheid.

Noch de administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, noch de Inspectie van Financiën waren voorstander van het voorstel Olaerts-Bourgeois, vanwege de bijkomende administratieve kosten en het gevaar voor fraude.

De andere gemeenschappen hebben eenzelfde houding aangenomen.

Het is daarom aangewezen dat deze problematiek in een ruimere context wordt geplaatst en voorafgaandelijk wordt overlegd. In het Stuurcomité van de drie gemeenschappen werd dan ook beslist om een werkgroep op te richten die de ganse wetgeving zal evalueren. Binnen dit trilateraal overleg kan worden gezocht naar een consensus omtrent de invoering van sociale maatregelen op het vlak van de vrijstellingen en de verminderingen, die dan door de drie gemeenschapsregeringen kan worden voorgelegd aan de federale regering.

